

Marina Moskvina

MINU KOER
ARMASTAB
DŽÄSSI

USKUMATUD LOOD LASTELE JA
TÄISKASVANUTELE

Vene keelest tõlkinud Toomas Kall

Originaali tiitel:
Марина Москвина
Моя собака любит джаз
Гаятри, Москва 2011

Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Toimetanud Piret Klaus
Kujundanud Jan Garshnek

Tekst © Marina Moskva, 2011
Tõlge eesti keelde © Toomas Kall ja Tänapäev, 2017
Illustratsioonid © Ülo Pikkov

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

ISBN 978-9949-85-155-3

SISUKORD

Minu suve sügis	7
Minu koer armastab džässi	12
Oh, nuustik, nuustik, kus on minu arm?	19
Meie õrn lemmalts	29
Kohe ta tuleb ja siis on lõbus	36
Bloch Nessi koletis	43
Hobi	51
Kõik me oleme siin maal võõra planeedi asukad	59
Buzdalovi fantoom	65
Järeleaitaja	75
Hiline teekäija	84
Othello sündroom	93
Kalapäev	104
Rohutirts	117
Leidlaps Fritz	127
Minu okslik puu	144
Ainuke kogu Taevaaluses	158

MINU SUVE SÜGIS

Ma armastan esimese septembri hommikut. Kui kooliaeg on jälle käes. Ema ja isa külvavad mu alati kinkidega üle. See-kord ostsid nad mulle taskulambi ja andsid selle ka pidulikult kätte. Ise ütlesid, et õppimine on valgus! Isa kinkis mulle ka noore lukksepa tööriistakomplekti ja ütles sihukese sõnakõlksu, et töö tegi ahvist inimese.

Veel ostis isa mulle vinge Schwarzeneggeri, tema portree, kus tal on üks silm pungis.

„Ebajumalad on ebajumalad,“ ütles isa, „neid tuleb ikka moosida.“

Ema aga ostis terava ninaga riidest kingad, millega käivad ainult paksud tädid. Ma panin kingad jalga, aga tuli välja, et need olid takunööriga kokku õmmeldud. Isa lõikas nööri kääridega läbi ja ütles:

„Noh, reipal sammul viiendasse klassi!“

Nüüd aga selgus, et ema ei olnud minu koolipükse pikemaks lasknud. Ja minut enne minekut seisin ma ukse juures, nagu öeldakse, pooletoobised kintspüksid jalas. Pluss pimestavvalge särk, kollane plekk rinnaesisel. Iga kord mu lihane tädipoeg Roma reostab kõik ära, ja siis annab mulle.

Sokid on mul triibulised nagu klounil, kuigi minu lemmikvärvid on hall, must ja pruun.

„Kurat küll, mis õnnetused mind muudkui tabavad!“ ütlesin mina.

„Ära nüüd riietest küll numbrit tee,“ ütles isa. „See ei ole meeste viis.“

Ja ta andis mulle kimbu longu vajunud jorjeneid – ta oli need aegsasti hankinud, juba üleüleeile. Ja just täna närtsisid nad ära.

„Vaat kus lops,“ ütlesin mina. „Sul, isa, ma näen, ei ole üldse närve. Oleksid sina minu asemel.“

„Ei,“ ütles isa, „ma ei taha olla sinu asemel, ma ei taha olla kümneaastane. Olen juba suuremaks kasvanud...“

Ainult Kutt saab minust aru. Tema tuli meiega muidugi kaasa.

All ukse juures ootas meid Ruben. Tema isa Armen ei olnud ostnud üldse mingit lillekimpu, sellepärast viis Ruben õpetajale kingituseks siilitopise.

„Ta elas ja elas,“ otsustas Ruben asjasse selgust tuua, et keegi ei mõtleks, nagu oleks tema siilile otsa peale teinud, „muudkui elas ja elas, siis aga jäi vanaks ja suri ära. Loomulikku surma.“

„Jää vait, Ruben,“ ütles minu ema, „ära piina meie südant.“

Kutt aga läks jube ärevile, kui siili nägi. Ta vist arvas, et siil on kass. Kutt ajab taga kõiki kasse ja peab neile jahti. Ta vist arvab, et need on sooblid või tuhkrud. Ruben ütles:

„Andrjuhha! Sul on nagu Lomonossovi kingad. Lomonossov läheb kooli õppima.“

Rubenil on kingandus korras, tema emale meeldib käia kingapoes. Aga minu emale ei meeldi. Tema ütles:

„Mind pole loodud selleks, et ma käiksin kingapoes.“

„Milleks siis sina oled loodud?“ küsisime meie isaga.

„Mitte millekski!“ vastas ema. „Mina ei sobi mitte millekski.“

Läksime. Pilved olid hajunud, päike oli kuldne, taevas sini-sinine. Küll ma armastan esimese septembri pidupäeva! Koolimaja õues mängib rõõmus muusika – see tõstab nii tuju! Vanad kiilakad kümnenda klassi poisid tervitavad üksteist kättpidi. Kõik meie omad on koos – Vadik Hrul, pilusilm Senja, Falilejev, kes igasuguse ilmaga käib paljapäi ja jopehõlmad lahti. Ja keegi ei ütle talle:

„Pane jope eest kinni, Falilei!“

Kõik olid palju õlakamaks läinud, pikkust juurde visanud. Kahju, et meie võimlemisõpetaja meid ei näinud. Tema oli tõeline õpetaja. Ta õpetas meile nii mõndagi. Tema käest me kuulsime, et maailma parim lõhn on spordisaali lõhn. Et parim rõõm on lihaste rõõm. Tema kõige suurem unistus oli sammuda koos klassiga üle Punase väljaku: kõigil on linnid, lipud ja rõngad, tema on kõige ees, laiad valged püksid jalas, sportsärk seljas, rinnale on aga kirjutatud „Dünamo“, ja tema kasvandikud tulevad tema järel. Sel aastal jättis ta kooli kus seda ja teist ning läks röövliks.

Meie ülejäänud lemmikõpetajad olid kõik kenasti koos.

Tõpaõps Vitja Panitškin on mustas ülikonnas. Varrukad varjavad ta rakkus käsi. Ta on eluaeg kaardikeppe poleerinud. Ise treib välja, ise silub ja lihvib. Tema elust teame me

väga vähe. Teame ainult ühte: kui Vitjal ultraheliga südant kontrolliti, siis selgus, et tema süda on nagu tühjaks pigistatud sidrun.

Vitali Pavlovitš annab vene keelt ja kirjandust. Õpetaja, nagu öeldakse, jumala armust, pealaest jalatallani musta karva kasvanud. Tema viib meid igal aastal ekskursioonile Pealaeaseme juurde. Et me tunneksime ja armastaksime oma maa ajalugu.

Ja kes see väike ruuduline tädike on? Aa, see on inkamutt!

„Minge ära oma koeraga!“ hüüdis ta minu emale ja Kutile. „Lapsed ja koer ei sobi kokku! Nii nagu geenius ja kuritegu!“

Ta on lahke, kuid range, ja väga ebakultuurne. „*The table, the table,*“ ise aga urgitseb nina. Kogu oma nina on ta segi pööranud. Aga kõik vaatavad teda tõsiselt. Ja inglise keele kabinetis on alati mingi lõhn – kas hapuks läinud arbuusi või mädatomati lõhn. Võimatu on istuda! Aga tema akent lahti ei tee, kuigi väljas on suur soe...

Ma armastan esimese septembri pidupäeva! Lillemeri, siilitopis... Tervituskõned!

„Kallid lapsed! Saagu kool meie teiseks koduks.“

„Kallid lapsevanemad! Teie lapsed on kindlates kätes!“

„Kallid esimese klassi õpilased! Kohe kõlab koolikell, hääled vaikivad, ja teie elus, väikemehed, algab uus ajajärk!“

„Kallid täiskasvanud! Te teate, kui raske seis on praegu asjadega. Võivad tulla võõrad ja varastada teie laste asju.“

„Õnne teile, kallid sõbrad!“

„On tore, jah?“ küsis mult isa.

„Väga tore,“ vastasin ma talle.

„On sul üldiselt ikka hea meel,“ küsis ta, „et me su sigitasime?“

„Muidugi,“ vastasin mina, „ma olen teile selle eest nii tänulik.“

„Ei ole tänu väärt,“ ütles isa suuremeelselt. Ja enam ei pidanud ma vastu ja puhkesin nutma.

„Misasja?“ kukkusid kõik küsima. „Mis sul on???“

Aga mina nutsin sellepärast, et suvi sai otsa.